

AUTOBIOGRAFIE

*Mezi životem
a tichem*

Tomáš Bittner

MEZI ŽIVOTEM A TICHEM

Autobiografický příběh

Tomáš Bittner

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by nikdy nevznikla bez lidí, kteří stáli po mém boku v těch nejtěžších chvílích mého života.

Děkuji své rodině za jejich podporu, trpělivost a lásku. Vím, že jste prožívali mnoho těžkých okamžiků společně se mnou.

Děkuji svým přátelům, kteří zůstali, i když nebylo vždy jednoduché sledovat moji cestu. Vaše přítomnost mi často dodávala sílu.

Děkuji zdravotníkům, lékařům a terapeutům, kteří mi pomohli postavit se zpátky na nohy – doslova i obrazně.

A děkuji každému, kdo si tuto knihu přečte. Sdílet vlastní příběh znamená otevřít část sebe. A vědomí, že může pomoci někomu dalšímu, dává tomuto příběhu skutečný smysl.

PŘEDMLUVA

Každý člověk má svůj příběh. Některé příběhy jsou tiché, nenápadné a plynou životem jako klidná řeka. Jiné přijdou jako bouře, která během několika vteřin převrátí všechno naruby a změni směr, kterým se lidský osud ubírá.

Ten můj začal bojem. Bojem, který jsem si nevybral, ale který si vybral mě. A možná právě proto mě provází celý život. Ne proto, že bych si přál žít v bolesti nebo překonávat překážky, ale proto, že mi život velmi brzy ukázal, jak křehké a zároveň silné může lidské bytí být.

Dlouho jsem přemýšlel, jestli svůj příběh vůbec vyprávět. Není jednoduché vracet se k bolestným vzpomínkám. K okamžikům, které člověka zlomí a nechají ho stát tváří v tvář vlastní bezmoci.

Člověk se někdy snaží minulost uzamknout hluboko v sobě. Zavřít ji, nevracet se k ní a dělat, že neexistuje. Jenže některé příběhy v nás zůstávají tak silně zakořeněné, že si samy hledají cestu ven.

Nakonec jsem si uvědomil jednu důležitou věc.

Možná můj příběh není jen o bolesti, ztrátě, strachu a nehodě. Možná je především o naději. O druhé šanci. O lidské vůli znovu vstát. O tom, že i když se život během několika vteřin rozpadne na tisíc střepů, může se znovu poskládat – jinak, pomaleji a těžší cestou, ale pořád může pokračovat.

Tato kniha nevznikla proto, abych vzbuzoval lítost. Nevznikla proto, abych někomu dokazoval, kolik bolesti jsem prožil. Bolest není soutěž a utrpení není měřítkem síly člověka.

Vznikla proto, abych ukázal, že i když člověk přijde o část sebe, nemusí přijít o celý život. Že lidská hodnota nespočívá v tom, co nám bylo vzato, ale v tom, co dokážeme vytvořit z toho, co nám zůstalo.

Tato kniha je svědectvím o pádech, ale především o návratech. O bolesti, ale také o víře. O strachu, ale hlavně o odvaze.

Pokud tento příběh pomůže alespoň jednomu člověku neztratit naději v momentě, kdy se jeho vlastní svět začne rozpadat, pak mělo smysl ho napsat.

I. KOŘENY

KAPITOLA 1 – MŮJ ŽIVOT ZAČAL BOJEM

*„Někdy začíná nový život ve chvíli,
kdy ten starý skončí.“*

Narodil jsem se do života, který pro mě i pro moji maminku začal bojem o přežití.

Porod nebyl jednoduchý. Lékaři museli přistoupit k císařskému řezu. Situace byla natolik vážná, že šlo doslova o každou vteřinu. Maminka silně krvácela. Já měl omotanou pupeční šňůru kolem krku. Už ve chvíli, kdy jsem přicházel na svět, se bojovalo o dva lidské životy současně.

Tenhle příběh jsem během života slyšel mnohokrát.

Nejdřív jako malé dítě, které tomu nerozumělo. Později jako dospívající, který začal chápat, jak blízko jsme tehdy byli tragédii. A čím jsem byl starší, tím víc jsem měl pocit, že můj život byl od samého začátku vykoupený bojem.

Jako by mi bylo předurčeno, že nic nedostanu zadarmo. Že každá radost, každý krok vpřed a každá jistota budou vykoupené bolestí, vytrvalostí a odhodláním jít dál, i když se všechno kolem hroutí.

Možná právě proto jsem se od malička snažil držet života pevně.

Jako bych někde hluboko uvnitř cítil, že ten dar, který jsem dostal už při narození, není samozřejmost.

Jak jsem vyrůstal, začaly se objevovat věci, které mě odlišovaly od ostatních dětí. Lékaři mi diagnostikovali ADHD. Moje hlava byla plná myšlenek, které přicházely rychleji, než jsem je dokázal zpracovat. Energie, která ve mně byla, neměla hranice.

Nedokázal jsem dlouho sedět na místě. Soustředění mi dělalo potíže. Často jsem jednal impulzivně.

Ve škole jsem byl pro učitele někdy složitý. Často jsem byl napomínaný. Někdy nepochopený. Lidé kolem mě viděli hlavně neklid a zlobení. Málokdo ale viděl, co se odehrávalo uvnitř.

Uvnitř jsem byl citlivé dítě. Dítě, které chtělo být přijímané, pochopené a milované. Dítě, které mělo spoustu emocí, ale neumělo je správně vyjádřit.

Ano, někdy jsem zlobil. Dělal jsem věci, které jsem později litoval. Ale nikdy to nebylo proto, že bych chtěl ubližovat. Spíš proto, že jsem si neuměl poradit s tím, co jsem cítil.

Už od dětství jsem měl potřebu pomáhat druhým. Když někdo potřeboval pomoc, chtěl jsem být ten, kdo podá ruku. Ten, kdo nezůstane stát stranou. Ten, kdo se pokusí něco změnit, i když to někdy znamenalo jít proti vlastnímu pohodlí.

Dnes si často říkám, že právě tahle vlastnost mě později zachránila... a zároveň mě přivedla k okamžikům, které změnily celý můj život.

Velkou roli v mém dětství hrála příroda. Byla pro mě útočištěm. Místem, kde jsem dokázal ztišit hlavu, která byla jinak plná chaosu.

Miloval jsem rybaření.

Sedět u vody pro mě znamenalo ticho. Klid. Bezpečí. Hodiny jsem dokázal sledovat hladinu, poslouchat šumění větru v korunách stromů, šplouchání vody a zpěv ptáků.

Tam jsem se cítil svobodný. Tam jsem byl sám sebou.

Rybaření mě učilo trpělivosti. Učilo mě čekat. Učilo mě, že některé věci v životě nepřijdou hned, ale stojí za to na ně vydržet.

Dalším způsobem, jak jsem vyjadřoval své pocity, bylo kreslení. Když jsem držel tužku nebo pastelky, dokázal jsem na papír dostat věci, které jsem nedokázal říct nahlas.

Každý obrázek byl kousek mého světa.

Moje dětství bylo plné kontrastů.

Na jedné straně chaos, impulzivita a energie, která mě často dostávala do problémů. Na druhé straně empatie, citlivost a silná touha pomáhat lidem.

Byl jsem kluk, který dokázal během chvíle rozesmát celé okolí... a zároveň kluk, který dokázal potají sedět někde stranou a přemýšlet o věcech, které děti většinou neřeší.

Netušil jsem, že všechny tyto vlastnosti, zkušenosti a prožitky mě pomalu formují.

Že mě připravují na chvíle, které jednou přijdou.

Na chvíle, kdy budu muset bojovat mnohem víc, než jsem si kdy dokázal představit.

Tehdy jsem byl jen dítě.

Kluk, který chtěl žít, smát se a poznávat svět.

Netušil jsem, že můj život bude jednou rozdělený na dvě části.

Na život předtím... a život potom.

II. POSLEDNÍ BEZSTAROSTNOST

KAPITOLA 2 – POSLEDNÍ BEZSTAROSTNÉ LÉTO

Ten rok jsem se vyučil v oboru kuchař–číšník.

Měl jsem radost. Připadal jsem si, jako by přede mnou stál celý svět. Měl jsem sen – pracovat na výletní lodi. Chtěl jsem vařit s radostí a láskou pro lidi z různých koutů světa.

Představoval jsem si, jak stojím v kuchyni někde uprostřed moře. Jak vařím pro lidi z různých zemí a každý den se probouzím v jiném přístavu. Připadalo mi, že život teprve začíná a že všechno dobré je teprve přede mnou.

Několik nabídek už jsem měl, ale rozhodl jsem se, že si je nechám až po létě.

Chtěl jsem si ještě naposledy užít prázdniny.

Poslední léto bez povinností. Poslední léto, kdy jsem nemusel nic řešit.

S třemi kamarády jsme dostali nápad, že pojedeme na letní tábor udělat dětem přepadovku. Byla to stará pionýrská tradice – večer se hlídala vlajka a ostatní se ji snažili získat. Jako kluk jsem

tam kdysi jezdil moc rád. Chtěl jsem dětem připravit stejný zážitek, jaký jsem kdysi prožíval já.

Těšil jsem se jako malý kluk.

Smáli jsme se, plánovali strategii, řešili, kdo půjde odkud a kdo koho odvede.

Připadalo mi, že život je jednoduchý. Nemusel jsem nic dokazovat. Nemusel jsem nikam spěchat. Prostě jsem byl.

Když jsme dorazili na místo, hledali jsme vhodné místo na spaní. Tábor jsem znal dobře. Věděl jsem přesně, kam půjdeme – do skal, do jeskyně.

Odložili jsme batohy a po dlouhé cestě dostali chuť na pivo. Vyrazili jsme do hospody, která stála u krásného rybníka.

Slunce už pomalu zapadalo, vzduch byl teplý a nad vodou se vznášel letní klid. Byly to přesně ty večery, kdy má člověk pocit, že svět je v pořádku.

Dali jsme si pár piv. Smáli jsme se.

A tehdy jsem si všiml jí.

Pracovala tam jako servírka. Na první pohled na ní bylo něco milého a přirozeného, co člověka okamžitě zaujme.

Už při první objednávce jsem si všiml, že se na mě dívá o něco déle, než by bylo běžné. Když mi podávala pivo, usmála se.

Já úsměv opětoval.

Po chvíli si ke mně přisedla.

Začali jsme si povídat. O létě. O práci. O obyčejných věcech.

Smáli jsme se.

Bylo mezi námi něco lehkého a přirozeného. Něco, co člověk nedokáže přesně pojmenovat, ale cítí to.

Nakonec jsme si vyměnili telefonní čísla... a pohledy, které mluvily za všechno.

Řekl jsem jí, že přijdu další den.

Netušil jsem, že žádné „zítra“ už nebude takové, jaké jsem si představoval.

Když jsme se vraceli zpátky ke skalám, upozorňoval jsem kluky, ať dávají pozor, kam šlapou. Terén jsem znal dobře.

Byli jsme unavení, ale šťastní.

Seděli jsme v jeskyni, povídali si a plánovali zítřejší přepadovku.

Tehdy jsem měl pocit, že mám všechno.

Mládí. Kamarády. Sny. Budoucnost.

A vůbec mě nenapadlo, že některé věci se mohou změnit během pár vteřin.

Že tenhle večer bude posledním večerem mého starého života.